

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ананьев Б.Г. О проблемах современного человеческого знания. – М.: Наука, 1977. – 380 с.
2. Варбан М.Ю. Проблема рефлексивної підтримки професійного становлення особистості на етапі переходу від юності до дорослості. URL: politik.org.ua/vidmagcontent.php3?m=8&n=23&c=264.
3. Эриксон Э. Идентичность: юность и кризис. – М.: Прогресс, 1996. – 344 с.
4. Зеер Э.Ф. Модернизация профессионального образования: компетентностный подход / Э.Ф. Зеер, А.М. Павлова, Э.Э. Симанюк. – М. 2005. – 268 с.
5. Зеер Е.Ф. Психология профессий. – М.: Логос, 2003. – 286 с.
6. Носенко Е.Л. Сучасні напрями зарубіжної психології: психологія особистості: підручник / Е.Л. Носенко, І.Ф. Аршава. – Дніпропетровськ: Вид-во Дніпропетр. нац. ун-ту. 2010. – 261 с.
7. Попіль М.І. Психологічні особливості становлення професійної ідентичності майбутніх медсестер: дис. канд. психол. наук: 19.00.07. – Дрогобич, 2009. – 196 с.
8. Посацький О.В. Особливості образу майбутнього в юнацькому віці. Збірник наукових праць інституту психології ім. Г.С. Костюка (За ред. Максименка С.Д.). – К. 2004. – Т. 6. – Вип. 3. – С. 264–272.
9. Рубинштейн С.Л. Основы общей психологии. – СПб.: Питер. 2000. – 712 с.
10. Трофімов Ю.Л. Психологія: підручник / Ю.Л. Трофімов, В.В. Рибалка, П.А. Гончарук (за ред. Ю.Л. Трофімова). – К.: Либідь, 1999. – 558 с.

УДК 378.147:811.111(045)

РОЛЬ ТА ЗАСОБИ ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У МАЙБУТНІХ ПРАВОЗНАВЦІВ НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Романов І.І., викладач кафедри іноземних мов
 Національна академія внутрішніх справ
 аспірант
 Київський національний лінгвістичний університет

Ця стаття присвячена проблемі формування іншомовної комунікативної компетентності у майбутніх правознавців. Розглядаються різні підходи вчених до визначення змісту і структури іншомовної комунікативної компетентності. Подається коротка характеристика поняття «іншомовна комунікативна компетентність». У статті розглянуто необхідність формування та вдосконалення іншомовної комунікативної компетентності студентів-правознавців. Розглядаються методи формування іншомовної комунікативної компетентності.

Ключові слова: навчання іноземної мови, майбутні правознавці, компетентність, методи, комунікативна компетентність.

Статья посвящена проблеме формирования иноязычной коммуникативной компетентности у будущих правоведов. Рассматриваются разные подходы ученых к определению содержания и структуры иноязычной коммуникативной компетентности. Дается краткая характеристика понятия «иноязычная коммуникативная компетентность». В статье показана необходимость формирования и совершенствования иноязычной коммуникативной компетентности. Рассматриваются методы формирования иноязычной коммуникативной компетентности.

Ключевые слова: обучение иностранному языку, будущие правоведы, компетентность, методы, коммуникативная компетентность.

Romanov I.I. THE ROLE AND MEANS OF FORMING FOREIGN LANGUAGE COMMUNICATIVE COMPETENCE OF FUTURE LAWYERS AT ENGLISH LANGUAGE CLASSES

This article is devoted to the problem of forming a foreign language communicative competence. Different approaches of scientists to define the content and the structure of foreign language communicative competence are analyzed. A precise outlook of “foreign-language communicative competence” is given. The necessity of formation and improvement of foreign language communicative competence is overviewed. Methods of formation of foreign communication competence are considered.

Key words: foreign language teaching, future lawyers, competence, methods, communicative competence.

Постановка проблеми. Нині знання іноземної мови є необхідною умовою для майже всіх фахівців. В нашому випадку йдеться про майбутніх правознавців, для яких так само важливо знати іноземну мову, оскільки, по-перше, Україна з кожним днем все

більше й глибше занурюється в європейський простір, а знання хоча б однієї іноземної мови є обов'язковою умовою. Саме тому формування іншомовної комунікативної компетентності є важливим аспектом для подальшої роботи.

Постановка завдання. Сучасне інформаційне суспільство, що характеризується безперервним розвитком інноваційних технологій та їх поступовим впровадженням в усі сфери життя, висуває нові вимоги до процесу навчання у вищій школі. Все частіше останнім часом порушується питання про застосування сучасних технічних засобів, новітніх форм і методів викладання, модернізованих підходів до процесу навчання. Основною метою навчання іноземних мов є формування у студентів/курсантів іншомовної комунікативної компетентності.

Метою дослідження є розібратися, що таке іншомовна комунікативна компетентність та розглянути її складові компоненти.

Аналіз наукових досліджень та публікацій. Вивченням даної теми займалися багато вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема І.Л. Бім, Н.Д. Гальскова, І.А. Зимня, Р.П. Мильруд, Е.І. Пассов, Д. Хаймс, В.В. Сафонова, О.М. Соловова, І.П. Підласий, Р. Джонсон, А.В. Щепілова та ін.

Виклад основного матеріалу. Проблема комунікативної компетентності активно розробляється в сучасній зарубіжній та вітчизняній методичці з 60-х років минулого століття. Дослідники визначають це поняття як:

- суму знань, умінь і навичок;
- суму комунікативних здібностей;
- суму комунікативних особистісних якостей;
- багаторівневу якість особистості.

Розробленням теоретичних і практичних питань розвитку іншомовної комунікативної компетентності займалися багато дослідників, а саме В. Ягупов, Г. Китайгородська, І. Бім, Н. Гальскова, І. Зимня, Р. Мильруд, Е. Пассов, Д. Хаймс, В. Сафонова, О. Соловова, І. Підласий, Р. Джонсон, А. Щепілова та ін. Вчені розглядають іншомовну комунікативну компетентність як:

- здатність людини розуміти і відтворювати іноземну мову відповідно до соціолінгвістичної ситуації у реальному житті;
- як здатність повноцінно спілкуватися іноземною мовою в усній та письмовій формах у різноманітних ситуаціях для вирішення завдань міжособистісної та міжкультурної взаємодії (І. Бім, Н. Гальскова, Р. Мильруд, В. Сафонова, О. Соловова та ін.).

Так, наприклад, Л. Столяренко визначає поняття комунікативної компетентності як систему внутрішніх ресурсів, необхідних

для побудови ефективної комунікації в певному колі ситуацій міжособистісної взаємодії [2].

На думку С. Ігнат'євої, комунікативна компетентність – це здатність людини до спілкування в одному, декількох або всіх видах мовленнєвої діяльності, яка пов'язана з певною організацією мовного спілкування відповідно до його цілей, мотивів, завдань, соціальних норм мовної поведінки [1].

У структурі комунікативної компетентності значна частина вчених виділяє наступні компоненти:

- 1) особистісний: ціннісні орієнтації, спрямованості особистості, певні характеристики Я-концепції (самооцінка), установки;
- 2) когнітивний: система комунікативних знань, здібностей до розуміння ситуації, самого себе і партнера у спілкуванні;
- 3) поведінковий: комунікативні техніки, що застосовуються в різних комунікативних ситуаціях [3].

Сформованість комунікативної компетентності у суб'єктів навчання характеризується існуванням таких критеріїв:

- вміння оцінювати ситуацію спілкування;
- здатність до рефлексії;
- емпатія;
- бажання вступати в спілкування з оточуючими;
- здатність організувати перебіг комунікативного акту.

Таким чином, студенти/курсанти, з одного боку, мають потенціал для розвитку всіх складових комунікативної компетентності: особистісної, когнітивної, поведінкової, а з іншого боку, розвиток комунікативної компетентності як здатності будувати продуктивне спілкування з огляду на вагомність спілкування.

Під час формування комунікативної компетентності як засобу вирішення міжособистісних конфліктів можна виділити комплекс внутрішніх ресурсів, спрямованих на розпізнавання і роботу з протиріччям, що лежать в основі конфлікту та ресурсів, пов'язаних з організацією взаємодії з вирішення цього протиріччя, а також ставлення до конфлікту в цілому.

За останні роки роль іноземної мови в українському суспільстві істотно змінилася, значно підвищився її статус. З одного боку, її стали розглядати як засіб забезпечення успішної життєдіяльності людей, а з іншого боку, іноземна мова стала одним із важливих і вагомих чинників культурного і соціального розвитку особистості.

Зміна позицій іноземної мови в суспільстві спричинила низку оновлень у процесі навчання: перегляд цілей навчання і програм, впровадження інноваційних методів,

вдосконалення прийомів, необхідних для особистісного розвитку учня/курсанта.

Після закінчення навчання у будь-якому вищому навчальному закладі суспільство хоче бачити фахівця з високим рівнем володіння своїм фахом. Отже, випускник ВНЗ має володіти іноземною мовою на такому рівні, який дозволить йому активно і вільно використовувати її в сфері своєї професійної діяльності.

Як відомо, проблема мовної компетентності виникла на початку ХХ століття й цікавить багатьох методистів і нині. На думку Н. Хомського, в «її основі лежать вроджені знання основних лінгвістичних категорій (універсалій) і здатність суб'єкта навчання конструювати для себе правила опису пропозицій, які сприймаються в мовному середовищі. Сучасними авторами поняття «компетентність» визначається як інтелектуально й особистісно обумовлена здатність людини до практичної діяльності.

Іншомовна компетентність розширює світогляд фахівця, дозволяє йому в сучасних умовах більш успішно вести свою професійну діяльність, особливо із закордонними партнерами, що дає право говорити про одну з універсальних основ його іншомовної компетентності [5].

Формування іншомовної компетентності в професійній освіті особливо актуальне. Іншомовна комунікативна компетентність є основою, що пронизує весь процес навчання, а усвідомленість структури мовних дій, цілей, способів їх досягнення і результатів навчальної діяльності робить студента/курсанта суб'єктом навчального процесу; створює передумови для співпраці викладача і студента/курсанта для його подальшого самонавчання. Однак хотілося б звернути увагу на те, що формування іншомовної комунікативної компетентності носить міждисциплінарний характер, де соціально-гуманітарним і загальнонауковим дисциплінам належить пріоритетна роль. Тому студентам/курсантам доводиться працювати з великим обсягом наукової та професійної літератури не тільки українською мовою, але й іноземною. Звідси висновок, що іншомовна компетентність формується і в таких видах діяльності, як складання реферату, анотації і резюмування тексту.

Комунікативна компетентність є інтеграційним поняттям, що включає вміння і навички, дії з мовним матеріалом, відтворення країнознавчих і лінгвокраїнознавчих знань. Комунікативний підхід передбачає створення на заняттях атмосфери довіри і співробітництва, коли всі студенти залучені в процес навчання. Одним із компо-

нентів змісту мовної діяльності є умови, в яких вона протікає. Для цього викладачу варто створювати навчальні мовні ситуації, що стимулюють спілкування. Процес формування даної компетентності носить безперервний характер, він не припиняється із закінченням ВНЗ, а супроводжує фахівця протягом всієї його подальшої професійної діяльності, яка відображає шлях формування комунікативної компетентності, як необхідного компонента кар'єрного зростання випускника ВНЗ [6].

Як відомо, знання іноземної мови – веління нашого часу. Відкриття кордонів та «глобальна економіка» сприяють підвищенню статусу і затребуваності іноземної мови.

Актуальність вивчення англійської мови визначається розширенням контактів із зарубіжними країнами, коли запланований прагматичний ефект мовного висловлювання часто є запорукою успіху ділового співробітництва і просто приємного особистого спілкування.

Історія навчання іноземних мов налічує сторіччя. Протягом часів змінювалися цілі, методи, прийоми навчання. Нині стрімкий розвиток суспільства, науково-технічний прогрес, розвиток інформаційних технологій, процеси всесвітньої економічної, політичної, культурної та релігійної інтеграції висувають свої вимоги до сучасного рівня володіння іноземною мовою.

Нині все частіше говорять про необхідність суттєво оновити зміст навчання іноземної мови, про активне запровадження сучасних компетентнісно-орієнтованих технологій і методів, які будуть спрямовані на практичне оволодіння іноземною мовою. До компетентнісно-орієнтованих технологій та методів навчання іноземним мовам можна віднести:

- метод проектів;
- метод дебатів і кейс-стаді;
- рольову гру;
- використання інтернет-ресурсів у навчанні іноземних мов [4].

Розглянемо ці методи більш детально. Однією з сучасних технологій навчання іноземних мов є метод проектів. Під методом проектів Є. Полат розуміє спосіб досягнення дидактичної мети через детальне розроблення проблеми (технології), яка повинна завершитися цілком реальним відчутним практичним результатом, оформленим тим або іншим чином. Цей результат можна побачити, осмислити, застосувати в реальній практичній діяльності. Щоб досягти такого результату, необхідно самостійно мислити, знаходити і вирішувати проблеми, залучаючи до вирішення цієї проблеми знання з різних галузей, вміння прогнозувати ре-

зультати і можливі наслідки від прийняття різних рішень, уміння встановлювати причинно-наслідкові зв'язки.

Метод проектів завжди орієнтований на самостійну діяльність суб'єктів навчання – індивідуальну, парну, групову, яку студенти/курсанти здійснюють протягом певного відрізка часу. Проект здійснюється за певною схемою: вибір теми, постановка проблеми, обговорення, організація учасників (формування груп, розподіл обов'язків), виконання проекту (пошук і обговорення інформації, вибір способу реалізації проекту), презентація проекту, обговорення і рефлексія.

Використання цієї технології в навчанні іноземної мови дозволяє перенести акцент з різного виду вправ на активну розумову діяльність студентів/курсантів. Таким чином, метод проектів є не тільки творчим і захоплює діяльність студентів/курсантів, а й стимулює їх комунікативну діяльність [1].

Наступний спосіб організації компетентісно-орієнтованого навчання – метод дебатів. Згідно з тлумачним словником і словником іноземних слів дебатити – це «обмін думками на будь-яких зборах, засіданні». Однак дебати як технологія і метод мають свої особливості. Це не просто вільний обмін думками з будь-якого питання. Даний метод являє собою формалізовану суперечку за певними правилами і носить рамковий характер. Для дебатів обов'язковою умовою є наявність двох опонентів, які намагаються переконати третю сторону в правоті своєї позиції. Метою дебатів є найбільш повне та всебічне опрацювання будь-якої теми, вироблення критичного мислення, вміння відстоювати свою точку зору.

Схему реалізації даного методу на практиці можна представити таким чином:

- визначення проблеми (питання);
- обговорення питання в групах або командах;
- виступ команд з аргументами «за»;
- обговорення отриманої інформації;
- питання;
- виступ команд з аргументами «проти»;
- обговорення отриманої інформації;
- прийняття рішень;
- рефлексія та висновки [3].

Метод дебатів універсальний за своїм характером, оскільки може бути наповнений будь-яким змістом. Він є одним із способів розвитку іншомовної комунікативної компетенції, з одного боку, і навичок соціальної взаємодії, з іншого.

Case study (метод аналізу ситуацій), як і метод дебатів, полягає в обговоренні про-

блемної ситуації і пошуку вирішення проблеми. У зарубіжних публікаціях цей метод також називають методом ділових історій (case-stories), а в україномовних виданнях говорять про методику конкретних ситуацій (КС), ділових ситуацій, кейс-метод і метод ситуаційних завдань.

Цей метод викладання англійської мови характеризується комплексністю, інтегративністю і багаторівневістю. Комплексність методу полягає в тому, що кейс-стаді за своєю суттю має пряме відношення до риторики й етики ділового спілкування, теорії мовної комунікації, стилістики англійської мови. При цьому спостерігається активізація міжпредметних зв'язків.

Інтегративність виражається в тому, що метод має на меті розвинути у студентів/курсантів як комунікативні, так і професійні навички. Багаторівневість характеризується тим, що в рамках одного і того ж кейса можна застосовувати різні підходи для формування міжкультурної комунікативної компетенції [4].

Метод кейс-стаді може бути реалізований відповідно до наступної схеми: ознайомлення з описом проблеми, самостійний аналіз ситуації/аналіз ситуації в групах (діагностика проблеми), представлення своїх результатів і рішень у дискусії з іншими учасниками, прийняття рішення, презентація й аргументація прийнятих рішень.

Кейс-метод дозволяє зробити акцент на активній розумовій діяльності студентів/курсантів, що вимагає для оформлення володіння певними мовними засобами. Зазначають, що кейс-метод орієнтований на «формування ключових професійних компетентностей, таких як уміння аналізувати в короткі терміни великий обсяг інформації і приймати рішення в умовах стресу, а також підвищення рівня володіння мовою в усіх видах мовленнєвої діяльності – аудіювання, говоріння, читання і письмо.

Крім того, навчити застосовувати іноземну мову в практичній діяльності, використовувати мовні навички в умовах «живої» комунікації допомагають рольові ігри.

Відомо, що рольова гра – умовне відтворення її учасниками реальної практичної діяльності. Рольові ігри можуть бути соціально-побутовими і професійними (діловими). Рольова гра мотивує мовну діяльність. У грі з'являється бажання щось сказати, щось запитати, з'ясувати, довести будь-яку ідею. Таким чином, рольова гра активізує прагнення студентів/курсантів до спілкування один з одним, вчить долати і руйнувати бар'єри, створює умови рівності в мовному спілкуванні.

Ігрова діяльність має постійну технологічну схему:

- підготовка (розроблення сценарію, складання плану);
- опис гри (характеристика ролей);
- пояснення гри (режим гри);
- постановка проблеми, вибір ситуацій;
- знайомство з роздатковим матеріалом;
- проведення гри;
- етап аналізу та узагальнення (аналіз гри, рефлексія, оцінка і самоаналіз, висновок, рекомендації).

Ігрові технології можуть застосовуватися на будь-якому етапі навчання для пред'явлення і повторення нової лексики, для перевірки правопису слів, для розвитку навичок монологічного і діалогічного мовлення, для узагальнення вивченого матеріалу. У них завжди представлена ситуація, що створюється як вербальними, так і невербальними засобами навчання: презентації, графічні, монологічні (діалогічні) тексти.

Роль гри у навчанні іноземної мови не можна недооцінювати, оскільки вона дозволяє зробити навчальний процес привабливим і цікавим, знімає психологічну втому, мобілізує здібності студентів/курсантів, не просто організовує процес спілкування, а й максимально наближає його до природної комунікації, стимулює самостійну мовно-мислинну діяльність студентів [2].

Говорячи про використання можливостей мережі Інтернет для формування і розвитку іншомовної комунікативної компетентності, варто зазначити, що Інтернет нині є одним із найпопулярніших засобів масової комунікації, що дозволяє налагоджувати особисті і ділові зв'язки з людьми і організаціями в різних країнах. Застосування інтернет-технологій у навчанні іноземної мови сприяє вирішенню таких практичних завдань:

- формування стійкої мотивації до вивчення іноземної мови;
- розширення словникового запасу;
- формування навичок і вмінь читання;
- розвиток здібностей до письмової та усної комунікації.

Перегляд/прослуховування іншомовних підкастів, мережеве спілкування, пошук інформації на іноземних сайтах – все це нові способи активного самостійного освоєння іноземної мови [4].

Однією з нових технологій формування та розвитку іншомовної комунікативної компетентності за допомогою використання матеріалів всесвітньої мережі є веб-квест.

Веб-квест (WebQuest) – це певна форма подачі матеріалу за допомогою постановки завдань.

О. Пестрецова, торкаючись проблеми типологізації веб-квестів і їх характеристики, зазначає, що веб-квести можуть охоплювати окрему проблему, навчальний предмет, тему, можуть бути і міжпредметними.

Результати виконання веб-квесту, залежно від досліджуваного матеріалу, можуть бути представлені у вигляді усного виступу, есе. Результатом даної роботи можуть бути власні мультимедійні веб-сторінки і веб-сайти на задану тему, складені з матеріалів, отриманих під час роботи (тексти, фото, графіка, відеокліпи, звукові матеріали).

Схему роботи з веб-квестом можна представити таким чином:

- знайомство з темою, формулювання проблеми, завдання, виконання завдання (пошукова діяльність);
- оформлення результатів діяльності (відбір значимої інформації та її подання);
- обговорення результатів роботи над веб-квестами;
- підбиття підсумків;
- рефлексія.

Подібна форма роботи націлена на відпрацювання не тільки видів мовленнєвої діяльності (читання, письмо, аудіювання, говоріння), а й на відпрацювання комунікативно-мовленнєвих умінь (здійснення пошуку інформації, короткий виклад прочитаного, вміння робити висновки, висловлювати й аргументувати свою точку зору) [4].

Висновки. Підсумовуючи, варто зазначити, що іншомовна комунікативна компетентність є цілою системою, що має складну структуру.

Іншомовна комунікативна компетентність виражається в готовності та здатності курсанта/студента в усній та письмовій формах вести спілкування іноземною мовою в межах тієї навчальної програми, якою він має оволодіти засобами лексичних, граматичних, мовленнєвих вмінь та навичок. Іншомовна комунікативна компетентність є обов'язковою складовою комунікативної культури й дуже важлива для підготовки курсантів/студентів, які у зв'язку з інтеграцією нашої держави в європейський простір мають бути готові до діалогу культур та застосування знань іноземної мови в своїй професійній діяльності.

Ефективність та продуктивність формування іншомовної комунікативної компетентності майбутнього фахівця визначається рівнем сформованості кожного з цих компонентів. Сутність процесу формування іншомовної комунікативної компетентності курсантів/студентів треба розглядати як їх підготовку до ведення спілкування в різних ситуаціях своєї професійної діяльності.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Гез М. І. Історія зарубіжної методики викладання іноземних мов./ Н.І. Гез, Г.М. Фролова. – М.: Видавничий центр «Академія», 2008. – 256 с. – С. 180–194.
2. Гуркіна А.Л. Розвиток іншомовної комунікативної компетенції як основна мета навчання іноземної мови. Молодий вчений. – 2015. – № 12. – С. 726–729.
3. Гур'єв А.І. Інноваційні методи та прийоми навчання в сучасному освітньому просторі. Світ науки, культури, освіти. – 2007. – № 1. – С. 85–87.
4. Гусевська Н.Ю. Еволюція методів навчання іноземної мови. Вчені записки Забайкальського державного університету. Серія: Професійна освіта, теорія і методика навчання. – 2013. – № 6(53). – С. 167–171.
5. Жімбаєва Ц.Ч. Комунікативна культура підлітків: етнічний аспект Текст. Вісник практичної психології освіти. 2006. – № 2(7). – С. 123–128.
6. Ігнат'єва С.А. Комунікативна компетентність як компонент комунікативної культури особистості. – Просвещение, 2010. – 385 с.
7. Муравйова О.І. Основні стратегії в структурі комунікативної компетентності: Дис ... канд. психол. наук. – Львів, 2009. – 158 с.
8. Падей Є.В. Психолого-педагогічні дослідження формування комунікативної компетенції на початковому етапі навчання іноземної мови. Текст. Молодий вчений. – 2013. – № 2. – С. 388–390.
9. Столяренко Л.Д. Основи психології. – Харків: Ранок, 2011. – 672 с.
10. Щукін Н.А. Методика навчання мовного спілкування іноземною мовою – М.: Ікар, 2011. – С. 154–157.

УДК 37.035.91:355.1

**РЕЛЕВАНТНІСТЬ ТА АКМЕОЛОГІЧНІ ПРОЦЕСИ В ІДЕЯХ РОЗВИТКУ
ВІЙСЬКОВОГО ЛІДЕРСТВА**

Смірнов С.В.,
заслужений тренер України,
аспірант кафедри загальної педагогіки

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

У статті розглядається моделювання сучасних програм розвитку військового лідерства, у формі акмеологічних процесів саморозвитку, орієнтованих на необхідний результат.

Ключові слова: процес, результат, мета, розвиток лідера, лідерство.

В статье рассматривается моделирование современных программ развития военного лидерства, в форме акмеологических процессов саморазвития, ориентированных на необходимый результат.

Ключевые слова: процесс, результат, цель, развитие лидера, лидерство.

Smirnov S.V. RELEVANCE AND ACMEOLOGICAL PROCESSES IN THE IDEAS OF THE DEVELOPMENT OF MILITARY LEADERSHIP

In the article the modeling of modern programs of development of military leadership in the form of acmeological processes of self-development, oriented to the necessary result is considered.

Key words: process, result, goal, leader development, leadership.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Часто можна почути помилкову думку про те, що тільки правильно поставлена мета дозволить нам досягти результату. Перед будь-якою складною і тривалою справою нам радять зупинитись, подумати про власну мету, намітити шляхи її досягнення і лише потім приступити до втілення її в життя. Тільки в такий спосіб, запевняють нас, можна отримати бажаний результат.

Начебто все правильно, чи не так? Припустимо, що якась людина вирішила стати лідером у власному професійному середовищі. Вона сідає за письмовий стіл і планує свій шлях до мети.

Після цього людина починає діяти за цим чудово складеним планом. Діє один день, терпить другий, але вже на третій із полегшенням вирішує кинути всю цю марну справу. А чому так сталося? Адже її мета була викладена ясно. Уся справа в тому, що алгоритм досягнення довгострокового успіху, який вимагає поставлення мети, планування і як наслідок цього отримання результату – принципово помилковий.

Успіх у такій тривалій справі приходить тільки у тому випадку, якщо ми звертаємо всю увагу на процес, а не на результат. Якщо процес подобається, то рано чи пізно результат вийде сам собою. Грубо кажучи, ми зможемо бігати вранці тільки у тому ви-